olle ödde egga wenda. Pühha kirri ütleb: „Üks ustaw söbber peab tuggewaminne wasto hädda aeal kui wend.“ Kui meie pojal üks nisuggune söbber olleks, kui temmal omma koddo üks parras seltsimees olleks, siis ei prugiks temma sallaja ommale seltsi otsida ja ennast pärrast wallega wabbandada.“ „Se on küll tössi,“ ütles praua, „agga egga siis need mönned päwad woi middagi aidata, siis meie peaksime tedda jo hopis ommale japseks wötma.“ „Sedda mötlen minna ka,“ ütles herra, „agga nende päwadega wöime meie tedda essiteks hästi tähhele panna, kas temma töeste nenda on kui ta näitab. Temma issa on tedda ja temma wannemad wenda, kes tündre-seppa ammetit on öppinud, wälja läkkitanud leiba ja rahha tenima, ja neid käskinud kolme aasta pärrast taggasi tulla omma maale ja tedda ülles otsida. Wridli woiks selle aea meie jures olla ja kolis käia. Ja minna ussun, ta on ka wist minno suggulane: minno issa tulli norelt Tirolimaalt seie, ja räkis et temmale kül mitte wenda, agga ommeti momni emalt suggulane senna jänud.

Praua olli essiotsa wägga kartlik Wridlit omma jure jätta, temma arwas sest ommale mitto pahhandust, häbbi, tülli ja kullo tullewad; siiski leidis ta, et Wridli möistlik ja terrane pois olli, ja temma allandus ja armastus, lemma leppilik ja lapselik meel ja wimaks Willemi palwed woitsid

temma süddant. Willemi silmad hiilgasid röömo pärrast, kui öeldi, et Wridli temmale seltsimehheks ja wennaks piddi jäma. Wridli isse tännas silma weega. „Oh kui armolinne on Jummal minno wasto, mind wöetakse armust ni armsaste wasto, suggulasseks ja pojaks, ja minno waene issa peab keigest mahhajätud sullase tenistust otsima. Peaks temma ommetegi teadma, mis suurt önne Jummal minnule on walmistand, se rööm saaks temma ennese rasket kurwastust kergitama.“ „Noh, Jummal woib tedda iggal wisil römustada,“ ütles tohter, pallume meie agga holega temma eest; ja sinnul olgo se keige suremaks murreks, et sa waggaks ja moistlikkuks mehheks kaswad, se saab siis issa keige surem rööm ollema. Aggá minna tahhan Tiroli-maale kirjutada, ja kulata kus so issa on, ja kui meie peaksime temma ellamisse kohta teada sama, siis sinna woid jubba isse temmale kirjutada ja temmale teik teada anda.“ Wridli tännas tohtrit isseärranis selle wiimse lubbamisse eest weel wägga süddamest. Ja olli selle lotusse sees sedda röömsam; ka siis kui ta hakkas kolis käima. Ja et temma Willemit öppimises kül ial ei wöinud kätte sada, siis püdis ta ommeti temma järrele, ja temma allalinne hool ja hea tahtminne teggid ka Willemile unt öppimisse himmo, ja se, ja laste hea kokkoleppiminne römustasid isseärranis prauat wägga. Ja Wridli jäi temma melest aeg aealt ikka armsamaks.

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 28